

עלון מס' 82

שיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשיות אמור

ישראל מקדשין את הזמן

קיימות נוסחאות פילוסופיות רבות לגבי 'מהות הזמן', אבל באופן כללי ניתן לומר שהזמן הוא **קשר האדם עם העולם**. וכן כותב רבינו: " יחסי האדם והעולם מתגלים ממציאותו של עניין הזמן" (לנתיבות ישראל א עמ' קלב) ועוד הוא כותב בספרו בפרק "**שלימות סדר הזמנים**" בלשון "... יוצר בראשית, המחדש מעשהו בטובו בכל יום תמיד, משנה עתים ומחליף את הזמנים: **במערכת רצונו**... (אור לנתיבתי, עמ' רמט)

כלומר: אנו נמצאים בעולם בתוך מציאות של זמן, במסגרת של זמן... וכאשר קשר זה מקבל [ערך של] קדושה, **אז כל מציאות האדם בעולם מתקדשת**.

לפיכך כאשר אנו קובעים שישראל מקדשים את הזמנים, המסקנה היא [כלומר] "זאת אומרת... עניינם של ישראל, ליצור קדושה בעולם, ובמציאות האדם בעולם. כל סדר יציאת מצרים ומתן תורה, מגיע לשכלולו הגדול בכח הקדושה הטבוע בישראל, אשר **מתוכו מקדש הוא את העולם ואת הזמן**".

ההערה ההלכתית (ברכות דף מט, א) שהיא יסוד מעמיק ונפלא קובעת שיש להבין כי בברכת "**מקדש ישראל והזמנים**" אין אנו מברכים על שני דברים שונים... אלא על דבר אחד, ד' מקדש את ישראל, **ונתן כח של קדושה בעם ישראל**... ומכח קדושה זו שניתנה בישראל הם מקדשים את הזמנים.

... כי "מתוך הנחלת האהבה והרצון לכוחם הכללי של ישראל, **מקדשי שמו**, אשר בו נמשך קידושם את הזמנים בכללותם - **וישראל קדשינהו לזמנים**".
(רבנו בהערותיו לסידור עולת ראה חלק ב עמ' תלא)

על פי "שיחות הרב צבי יהודה" (פרשת אמור 7, תשל"ד עמ' 2-221 להר"ש אבינר הי"ו)

וכן ב"מאורות הרצי"ה" (פרשת אמור תשכ"ב עמ' שמו) להרב הושע רבינוביץ הי"ו